

Monor, 1905. október 5. – Budapest, 1971. június 16.

Apja kazánkovács volt. Kispesten járt elemi iskolába, majd magánúton elvégzett két polgári osztályt. 12 éves korától – a családi hagyományoknak megfelelően– apjával együtt dolgozott a Hofherr-Schrantz Gépgyárban. Ipariskolát végzett, kazánkovács tanuló, majd segéd. 1924-ben felszabadult, négy éven át kovács, majd 1929-ig kazánkovács, később üzemlakatos különböző üzemekben és a Parafakőgyárban. 1937-ben a MÁVAG-nál helyezkedett el, kazánkovács beosztásban dolgozott. 1945-ben belépett a Szociáldemokrata Pártba, tagja lett a Vasas Szakszervezetnek. Munkahelyén az üzemi bizottság elnöke lett. Az 1947. augusztus 31-én megrendezett országgyűlési választásokon az SZDP nagy-budapesti listáján indult, pótképviselő lett. Behívására 1948. április 26-án került sor, 1948. március 8-án az SZDP XXXVI. kongresszusán a párt ellenőrző bizottságába, majd 1948. október 20-án a Szakszervezetek Országos Tanácsa Központi Vezetőségének lett tagja. A pártegyesítés után a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőség tagja volt 1951. március 1-jéig.

Képviselői mandátumát a következő ciklusban is megőrizte, 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront listájáról korábbi választókerületéből jutott be a parlamentbe. 1953-ban kinevezték a Ganz-MÁVAG üzemfenntartási osztályvezetőjének. A következő évben leérettségizett a Hernád utcai Ipari Középiskolában, technológus szakképzettséget szerzett. 1956 decemberében felmentették beosztásából, és a gyárgondnokság vezetésével bízták meg. Üzemi rehabilitációjakor, 1959-ben a raktárosztály vezetője lett, 1965-ben nyugdíjba vonult. Az MSZMP-nek is tagja maradt.